

Jože Vugrinec

Knjige na planem, v logu, ob njih pa par belih čapelj

Nekaj knjig na »razstavi« v kupu smeti v času 29. slovenskega knjižnega sejma

Lipnica, potok ali celo manjša rečica, ki izvira vzhodno od Andrejcev v moravskotopliški občini v Prekmurju (vas najdemo že na goričkem predelu občine, severovzhodno od Sebeborcev), se izliva v rečico Ledavo na jugovzhodu Filovcev, izliva v večji vodotok le dober kilometer od te vasi, ali – gledano z jugovzhodne smeri – le slab kilometer od vasi Renkovci, ki že spada v občino in župnijo Turnišče. Na zahodu teče tik mimo Moravskih Toplic, sedeža te občine, in pod toplicami Terme 3000 zavije proti vzhodu, nekaj kilometrov zatem pa proti jugovzhodu.

Kot že rečeno, se Lipnica v reko Ledavo izliva na jugovzhodu Filovcev, kraja, ki »zaključuje« občino Moravske Toplice na vzhodu pri potoku Gjörndrdol (potok, ki pomeni občinsko mejo med občinama Moravske Toplice in Dobrovnik; Občina Dobrovnik/Dobronak je že narodnostno mešana – v njej složno živijo Madžari in Slovenci, pa tudi nekaj družin Romov, čeprav je prav za to občinsko mejo – Gjörndrdolom – le kakih dvesto metrov naprej, prva vas še slovenska). Ta še slovenska vas so Strehovci, ki sodijo (tako so se ljudje pač odločili ob delitvah oziroma odločitvah za novo nastale občine v Sloveniji v prvi polovici devetdesetih let) v dobrovniško občino, čeprav spadajo že nekaj stoletij v bogojinsko župnijo. O vsem tem in še o mnogih zgodovinskih dejstvih nam priča tudi knjiga škofa dr. Jožefa Smeja z naslovom *Strehovci. Selišče strelci. Župnija Bogojina, Občina Dobrovnik, 2009*.

vinskih dejstvih nam priča tudi knjiga škofa dr. Jožefa Smeja z naslovom *Strehovci. Selišče strelci. Župnija Bogojina, Občina Dobrovnik, 2009*.

Skupaj z mojo prijateljico in pohodnico psico Sabo, njeno ime vsebuje več pomenov, zato ga je takega tudi dobila,¹ sva na najinem sprehodu najprej naletela v sicer umazani potočni vodi (ki so jo lansko leto varuhi okolja, v bistvu pa so s svojimi dejanji usmrajevalci le-tega, saj so v Lipnici pokosili vso vzrast, ves šaš, vse ločje, ki očiščuje vodo), na lep par belih čapelj, ki jih v tem zemljepisnem kotu Prekmurja, ko se neka-ko Goričko preveša v ravénski in dólinski svet, redko vidimo. Zagledala sva jih ob robu malega loga, nekaj sto metrov daleč od naju. Ko sta začutili morebitno nevarnost, sta se pomaknili čez brežino k rečici, da bi se pred neznančema, ki sta se jima približevala, skrili. Nato sta se nama, ko sva se jima približevala, dvakrat ali trikrat z lahnimi preleti oddaljili od mostu na lokalni poti za Ivance proti mostu na državni cesti, ki pripelje z avtoceste Maribor-Lendava in vodi po Bogojini navzgor v Plečnikovo cerkev Gospodovega vnebohoda, levo v Moravske Toplice in Mursko Soboto, desno pa v Dobrovnik in še naprej v Lendavo (t. i. severna cestna povezava med Sóboto in Lendavo). Poleteli sta v lahnem, prelepem letu in nama pokazali, kako lepo, elegantno se umakneš komu, ki ga ne poznaš

1 Za Sabo velja več razlag: prvič – Saba je bila okoli 1000 let pred Kristusom država oz. dežela Sabejcev v južnem delu Arabije, kraljica iz Sabe pa naj bi obiskala Salomona in z ugankami preskušala njegovo modrost; drugič – Saba (439-532) je bil tudi svetnik, menih, ki je v Palestini ustanovil kar nekaj samostanov, med drugimi samostan v Mar Sabi blizu Jeruzalema, kjer je postal opat. Saba je – tretjič – potemtakem najbrž tudi del imena kraja v Sveti deželi, po katerem si je po vsej verjetnosti prej omenjeni svetnik izbral svoje meniško ime; in četrtič – in verjetno ne nazadnje – je Saba tudi priimek italijanskega pesnika Umberta Sabe (1883-1957) iz Trsta.